Р Е Ш Е Н И Е
№ 3373

гр. София, 01.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, **IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 15.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова
ЧЛЕНОВЕ: Весела Павлова
Полина Якимова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **4609** по описа за **2010** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

С решение от 10.05.2010 г., постановено по НАХД № 12278/ 2009 г., Софийски районен съд, НК, 96 състав е потвърдил наказателно постановление № 110888/ 30.09.2009 г., издадено от началник отдел АНД „Пътна полиция" – С., с което на С. И. И. са наложени административни наказания на глоба в размер на 150 лв и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец.

Постъпила е касационна жалба от наказаното лице, в която са въведени оплаквания че при постановяване на решението е нарушен материалният закон. Подателят й сочи, че в преписката по издаване на НП не се съдържа нито едно веществено доказателство, от което да се установява конкретната скорост на движение на автомобила; За да бъде изяснена обективната истина, съдът е следвало да изиска данни за използваното техническо средство от надзорен орган, вместо което в основата на доказателствените си изводи е поставил показанията на св. П. Игнорирано било и обстоятелството, че АУАН е съставен след изтичане на срока по чл. 34, ал. 1 ЗАНН; най – сетне, СРС е следвало да конституира като ответник С.

Искането до съда е за отмяната му и за отмяна на наказателното постановление, както и за присъждане на разноски.

В съдебно заседание касаторът, чрез представител по пълномощие, сочи ново писмено доказателство – писмо на гл. Директор на ГД „Мерки и измервателни уреди” – Български институт по метрология, според което конкретната система за измерване е одобрена и вписана в регистъра на 24.02.2010 г. В писмото са дадени пояснения относно необходимостта от одобряване на типа и първоначална проверка на мобилни системи за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение, преди извършването на които същите се считат за неодобрен тип.

Ответникът не ангажира становище в тази инстанция.

Представителят на С градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното.

Съгласно чл. 218, ал. 1 от АПК съдът разглежда жалбата само на сочените касационни основания. На основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът следи служебно единствено за валидността и допустимостта на обжалваното решение, както и за нарушение на материалния закон.

Основания за нищожност и недопустимост на обжалвания съдебен акт не са наведени от касационния жалбоподател. Съдът служебно не открива такива, поради което атакуваното в настоящето производство решение се възприема от АССГ за валидно и допустимо.

При постановяването му не е допуснато нарушение на материалния закон. По фактите настоящата инстанция не може да се произнася, доколкото в процеса на доказване не се сочи да са допуснати съществени нарушения на процесуални правила /за такива нарушения съдът не следи служебно и не е властен да се произнася за наличие на такива без доводи на страните/. А при установените факти е осъществен съставът на административното нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП – превишение на скоростта с 33 км в час над разрешената за движение в населено място скорост 50 км в час. Превишената скорост, с която е управлявал описания в АУАН автомобил касаторът, е констатирана с техническо средство – TFR 1M радар TR 4D № 509, заснемащ и записващ скорост, дата, час и регистрационен номер на автомобила. Касаторът не оспорва, че на 01.09.2009 г. се е явил пред органите на ПП – С., където заявил и попълнил декларация, че на 21.09.2009 г. около 15,30 ч в С. именно той е управлявал превозното средство с ДК № СА 0114 ВР. Заявил, че е запознат с видеоматериала, както и с предвидената наказателна отговорност.

В разпоредбата на чл. 220 от АПК е въведена забраната за фактически установявания. Тя предвижда, че съдът преценява материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. Поради това приетото в тази инстанция писмено доказателство не може да бъде ценено.

При горния анализ на доказателствата и наведените касационни основания съдът приема, че административно – наказващият орган е изпълнил доказателствената

си задача да установи по несъмнен начин осъществяването на състава на административното нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП. С оглед размера на превишението на скоростта, дори да бе установено по делото, че същото да се извършва за първи път, честотата на извършване на нарушения от този вид и характера на регулираните с превантивните и преустановителни правни норми обществени отношения по осигуряване безопасността на движението изключват приложението на чл. 28 от ЗАНН.
По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 и ал. 3 от АПК вр. с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10.05.2010 г., постановено по НАХД № 12278/ 2009 г., С районен съд, НК, 96 състав
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: